

Tárgy: A megbízási szerződést írásba kell foglalni, kivéve, ha az csak jogi tanácsadásra irányul (Üttv. 29. § (1) bekezdés)

**MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA
ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁGA
MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA**

Anonim ügyszám: 14/2025.

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága Másodfokú Fegyelmi Tanácsa **dr. (...) eljárás alá vont ügyvéd** fegyelmi ügyében a **Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa (...)** számú 2025. évben **meghozott határozata** ellen, az eljárás alá vont volt ügyvéd volt jogi képviselője által előterjesztett fellebbezés alapján, a 2025. évben megtartott tárgyaláson, meghozta a következő

h a t á r o z a t

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága Másodfokú Fegyelmi Tanácsa Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának határozatát részben megváltoztatja, annyiban, hogy az eljárás alá vont ügyvéd 1 rendbeli szándékos fegyelmi vétséget követett el, és a pénzbírság összegét 100.000,- Ft, azaz Egyszázezer Forintra szállítja le.

Kötelezi az eljárás alá vont ügyvédet, hogy a másodfokú határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Budapesti Ügyvédi Kamara pénztárába **50.000.-Ft, azaz Ötvenezer forint** összegű másodfokú átalányköltséget.

A másodfokú fegyelmi eljárás **50.000,- Ft, azaz Ötvenezer Forint összegű másodfokú** átalányköltségét a Budapesti Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költségek megfizetésére előírt határidő leteltét követő tizenöt napon belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A határozat jogerős.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont ügyvéd, és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítéstől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az **országos fegyelmi bizottság** ellen – az **elektronikus kapcsolattartás** szabályai szerint - előterjeszteni. A perre a **Fővárosi Törvényszék kizárólagosan** illetékes.

Indokolás:

A Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanács megállapította, hogy az eljárás alá volt ügyvéd 2 rendbeli szándékos fegyelmi vétséget követett el, melynek során megsértette az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (továbbiakban: Üttv.) 107.§ a) pontjába ütközően az Üttv. 29. § (1) és 52.§ (2) bekezdésében foglaltakat.

Ezért az elsőfokú fegyelmi tanács eljárás alá vont ügyvéddel szemben az Üttv. 108. § b) pontja szerint 200.000 Ft (kétszázezer forint) pénzbírságot szabott ki és kötelezte, hogy 30 napon belül fizessen meg 80.000,-Ft (nyolcvanezer forint) eljárási átalány költséget.

A Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa a lefolytatott bizonyítási eljárás és az eljárás anyagává tett okirati bizonyítékok alapján az alábbi – a határozata szempontjából releváns - tényállást állapította meg.

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács az alábbi fegyelmi vétségek elkövetését állapította meg.

Az Üttv. 107 § a) pontja szerint fegyelmi vétséget követ el az ügyvédi tevékenységet gyakorló kamarai tag, ha az ügyvédi tevékenység gyakorlása során az e tevékenység gyakorlásából eredő, jogszabályban, a Magyar Ügyvédi Kamara Alapszabályában és a területi kamara alapszabályában, vagy etikai szabályzatban meghatározott kötelezettségét szándékosan vagy gondatlanságból megszegi.

Az Üttv. 29. § (1) bekezdése szerint a megbízási szerződést írásba kell foglalni, kivéve, ha az csak jogi tanácsadásra irányul.

Az Üttv. 52. § (2) bekezdése kimondja, hogy az ügyvédi tevékenység gyakorlója köteles az ügyfelétől átvett vagy az ügyfelét megillető iratok átvételéről - az ügyfél kérésére - elismervényt adni. Az iratokat a megbízás teljesítése, illetve felmondása után - a (3) bekezdésben meghatározott kivétellel - az ügyvédi tevékenység gyakorlója az ügyfél kérésére köteles kiadni.

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács megállapította, hogy az eljárás tárgyává tett ügyekben az eljárás alá vont ügyvéd, ügyvédi tevékenysége körében, megbízás alapján járt el. Az eljárás alá vont ügyvéd honlapján bevándorlási jogászként, migrációs és munkajogi jogi tanácsadóként hirdeti magát, anyanyelvi szinten ismeri az orosz és magyar nyelvet, és segítséget nyújt a Magyarországon élő vagy ideiglenesen itt tartózkodó, illetve költözni kívánó külföldi állampolgároknak ingatlanszerzés, okmányok benyújtása, családegyesítési, munkavállalási, cégbejegyzési célú tartózkodási engedély meghosszabbítása, valamint a polgári jog bármely területén felmerülő vitás ügyekben.

Az ügyvédi tevékenység magával vonja azt a kötelezettséget is, hogy írásba kellett volna foglalni a megbízást, annak elmaradása nem vonja magával azt, hogy a megbízás ne jött volna létre. Ilyen esetben a megbízás tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli. Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd ezzel a magatartásával megsértette az Üttv. 29. § (1) bekezdését.

Az eljárásban olyan irat, ami alátámasztotta volna, hogy az eljárás alá vont ügyvéd kiadta volna a megbízással kapcsolatban hozzá került iratokat a Bejelentő részére, nem került benyújtásra. Ha papír alapú dokumentumokkal nem is rendelkezett volna az eljárás alá vont ügyvéd, a Bejelentő részére akár elektronikusan is teljesíthető lett volna a kiadási kötelezettség. Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd ezzel megsértette az Üttv. 52. § (2) bekezdését.

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács a büntetés kiszabása során enyhítő körülményként értékelte az eljárás alá vont ügyvéd családi körülményeit. Súlyosbító körülményként fegyelmi előéletét.

Az eljárás alá vont ügyvéd jogi képviselője útján fellebbezést terjesztett elő az elsőfokú határozattal szemben. Álláspontja szerint az elsőfokú fegyelmi tanács döntése megalapozatlan, jogszabálysértő, ezért annak megváltoztatása indokolt.

A fellebbezésben hangsúlyozta, hogy a csatolt dokumentumokból egyértelműen megállapítható az, hogy eljárás alá vont ügyvéd nem ügyvédi megbízás alapján látta el a bejelentő által hivatkozott feladatokat. Sem ügyvédi megbízási szerződés, sem ügyvédi meghatalmazás nem készült, amely azt igazolja, hogy a tevékenységet nem ügyvédi minőségben végezte. E körben sérelmezte, hogy az elsőfokú fegyelmi tanács részrehajlóan járt el, és az Üttv. rendelkezéseit a megbízás írásba foglalására vonatkozóan helytelenül, illetve kiterjesztően értelmezte.

Álláspontja szerint az ügyvéd a vitatott ügyben magánszemélyként járt el, amelyet a rendelkezésre álló teljes bizonyító erejű magánokiratok is igazolnak. Ebből következően az ügyvéd nem ügyvédi minőségében látta el a feladatokat, így a fegyelmi felelősség megállapítása nem megalapozott.

Kiemelte továbbá, hogy a bejelentő által előadott tényállás több ponton hiányos, pontatlan és következetlen, ezért annak teljes körű tisztázása szükséges lenne különösen annak vonatkozásában,

hogy a bejelentő pontosan mely iratok kiadásának elmaradását sérelmezi. Azt is előadta, hogy az a körülmény, miszerint több hatóság tévesen jogi képviselői minőséget tulajdonított az eljárás alá vont ügyvédnek, nem alapozza meg ügyvédi megbízás létrejöttét.

Sérelemként jelölte meg azt is, hogy az elsőfokú határozat a kiszabott szankció tekintetében nem tartalmaz részletes, világos indokolást, így nem állapítható meg, hogy a fegyelmi tanács mely konkrét tényadatok alapján hozta meg döntését. Álláspontja szerint a korábbi, rövid időn belül lezárult fegyelmi eljárás tényének kiemelése is szubjektív, amely nem szolgálhat súlyosító körülményként.

A fentiek alapján kérte, hogy a másodfokú fegyelmi tanács az Üttv. 138. § (1) bekezdés b) pontja alapján a jogszabálysértő elsőfokú határozatot változtassa meg, és állapítsa meg, hogy az eljárás alá vont ügyvéd nem követte el a terhére rótt fegyelmi vétségeket. Ennek hiányában pedig méltányosabb, igazságosabb fegyelmi büntetés kiszabását indítványozta.

Az országos vezető fegyelmi főbiztos észrevételében előadta, hogy az ügyvéd alaptalanul hivatkozik arra, hogy nem ügyvédi minőségben járt el. Rámutatott, hogy az ügyvéd az ügyvédi emailcímét használta a kommunikáció során, a hatóságok vele, mint ügyvéddel tartották a kapcsolatot, és a megbízót az irodájában fogadta. Megerősítette, hogy bár az ügyvéd tájékoztatási és kapcsolattartási kötelezettségének eleget tett, a megbízás írásba foglalása és az iratkiadás elmaradt. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú határozat helybenhagyását, egyúttal kérte, hogy az eljárás alá vont ügyvédet kötelezzék a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

A megtartott tárgyaláson az eljárás alá vont ügyvéd előadta, hogy két további ügyben is bejelentés érkezett a vele szemben, mivel azok papíralapon kerültek benyújtásra más munkavállalók által, és tartalmukat tekintve megegyeznek a jelen ügyben szereplő beadványokkal. Álláspontja szerint ez alapján megállapítható, hogy a bejelentéseket valójában a panaszos társaság ügyvezetője készítette.

Előadta továbbá, hogy a kifogásolt magatartásokat nem ügyvédként végezte, hanem az ismerőse ismerősének nyújtott segítséget, amely polgári jogi jellegű megbízási viszonyon alapult. Állítása szerint részéről jogellenes magatartás nem történt, minden érintett munkavállaló megkapta a szükséges engedélyeket. Kifejtette, hogy papíralapú iratok nem keletkeztek, minden dokumentum elektronikusan készült és a bejelentő társaság ügyvezetőjével is elektronikus úton kommunikált, akit folyamatosan tájékoztatott az elvégzett feladatokról.

Elmondta, hogy a bejelentő ügyvezetőjével kéthárom alkalommal személyesen is találkozott az irodájában. Felmerült egy megbízási szerződés megkötése, azonban az ügyvezető jelezte, hogy erre nincs forrás, ÁFAt nem kívánt fizetni, az ügyvéd pedig számla nélküli ügyintézés nem vállalt. Készpénzt nem fogadott el, ennek ellenére segítséget nyújtott számára. Álláspontja szerint a bejelentő célja a bosszú volt, különösen tekintettel arra, hogy a bejelentő ügyvezetőjének férje ügyében (külső körülmények miatt) nem született kedvező eredmény. A tárgyalást ezt követően a fegyelmi tanács berekesztette.

A másodfokon eljáró fegyelmi tanács az egész ügyet áttekintette, az összes iratot ismertette. A határidőben érkezett fellebbezés miatt érdemben kellett állást foglalni az ügyben, figyelembe véve az Országos Fegyelmi Főbiztos és az Eljárás alá vont ügyvéd észrevételeit.

Az előterjesztett fellebbezés részben alapos.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács az Elsőfokú Fegyelmi Tanács által megállapított tényállással egyetértett, részben értett egyet a tényállásból levont jogi következtetéssel.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács osztja az Elsőfokú Fegyelmi Tanács és az Országos Vezető Fegyelmi Főbiztos álláspontját abban a tekintetben, hogy az eljárás alá vont ügyvéd ténylegesen ügyvédi tevékenységet végzett, az általa végzett tevékenység túlmutat a polgári jogi megbízás keretein.

Az Üttv. 2. § (1) bekezdése alapján ügyvédi tevékenységnek minősül a jogi képviselet ellátása (a), a jogi tanácsadás (c), az okiratszerkesztés (d). Minden ilyen tevékenység ügyvédi tevékenységnek minősül függetlenül bármilyen egyéb körülménytől. Az Üttv. szabályozza azt, hogy az ügyvédi tevékenységet csak meghatározott személyek láthatnak el (Üttv. 4.§). Amennyiben az ügyvédi tevékenységet nem az arra jogosultak látják el, úgy a büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 286. § szerinti zugírászat bűncselekménye valósul meg.

A fentiek alapján tehát csak annak van jelentősége, hogy az eljárás alá vont ügyvéd által végzett tevékenység az Üttv. szerinti ügyvédi tevékenységnek minősül-e? Amennyiben igen, úgy függetlenül attól, hogy létrejött-e megbízási szerződés, került-e munkadíj megfizetésre, számla kiállításra, a hatósággal milyen kommunikáció, milyen felületen zajlott, a tevékenység az Üttv. hatálya alá tartozik.

A jogi tanácsadás fogalma az Üttv. 41.§ alapján:

*(1) Az ügyvéd, a kamarai jogtanácsos, az európai közösségi jogász, valamint – az e törvényben meghatározottak szerint – a külföldi jogi tanácsadó (ezen alcím alkalmazásában a továbbiakban együtt: ügyvéd), valamint irányításával a helyettesítésére jogosult az **ügyfél érdekeinek megfelelő joghatás kiváltására alkalmas akaratnyilatkozat megtételének előkészítésével**, továbbá múltbeli, a jelenben fennálló vagy jövőbeli körülmények jogi értékelésével kapcsolatban az ügyfél számára **véleményt adhat, illetve javaslatokat fogalmazhat meg.***

(2) Az ügyvéd a jogi tanácsadás során az Alaptörvény, a jogszabályok, az Európai Unió kötelező erővel bíró jogi aktusai alapján alakítja ki a véleményét, illetve fogalmazza meg a javaslatait.

A „tagadó nyilatkozat” elnevezésű iratban maga az eljárás alá vont ügyvéd is rögzíti, hogy a korábban más jogi képviselő által folytatott eljárás sikertelenül zárult. A bejelentő a 3. országbeli állampolgárok tartózkodási és letelepedési eljárásait nem ismerte, ezért fordult az ügyvédhez, aki a megfelelő joghatás kiváltására alkalmas nyilatkozatok megtételéhez mind a bejelentőt, mind a munkavállalókat segítette.

Előadta továbbá eljárás alá vont ügyvéd ebben az iratban, hogy a hiánypótlások teljesítését figyelemmel kísérte, az ügyfeleit szóban és írásban is segítette, amelynek eredményeként a tartózkodási engedélyek kiadása megtörtént.

Az ügyfél jogi képviseletének ellátására vonatkozó szabályokat az Üttv. 39. § határozza meg. E rendelkezés értelmében az ügyvéd az ügyfél nevében – bíróság, közjegyző, hatóságok előtt, illetve harmadik személyekkel szemben – jogi képviselőként eljárhat.

A jelen ügyben megállapítható, hogy a bejelentő nem ismerte a szükséges eljárásrendet, illetve nem volt tisztában azon lépésekkel, amelyek az akaratának megfelelő jogkövetkezmény eléréséhez szükségesek lettek volna. Ennek megfelelően az eljárás alá vont ügyvéd a bejelentő érdekében eljárási cselekményeket végzett és a szükséges lépésekben képviselte. E tevékenység a törvényi meghatározás szerint jogi képviseletnek minősül, amelyet a hatóságok is ekként tartottak nyilván.

Az okiratszerkesztés körében az Üttv. 42. § rögzíti, hogy az ügyvéd jogosult az ügyfél jognyilatkozatának megtételéhez szükséges okirat elkészítésére. A Másodfokú Fegyelmi Tanács hangsúlyozza, hogy az okirat szerkesztése és az okirat ellenjegyzése nem azonos tevékenység. Az okiratszerkesztésre a 42. §, az ellenjegyzés szabályaira a 43. § vonatkozik.

Az eljárás alá vont ügyvéd által elkészített nyomtatványok és nyilatkozatok megfeleltek a hatályos idegenrendészeti jogszabályoknak, ezek tehát okiratszerkesztési tevékenységnek minősülnek.

A már hivatkozott „tagadó nyilatkozatban” eljárás alá vont ügyvédet a saját nyilatkozata szerint is olyan – többek között valótlán tényállításokat is tartalmazó – vádak érték, amelyek jogi munkájának

minőségét érintették. Ez szintén azt támasztja alá, hogy maga az ügyvéd is ügyvédi tevékenységként tekintett az általa végzett tevékenységre.

Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy az eljárás alá vont ügyvéd jogi tanácsadást nyújtott a bejelentő részére, jogi képvisellet látott el, továbbá okiratszerkesztési tevékenységet végzett, amelyek az Üttv. szerinti ügyvédi tevékenységnek minősülnek.

Az Üttv. 29. § (1) bekezdése alapján a megbízási szerződést írásba kell foglalni, kivéve, ha az csak jogi tanácsadásra irányul. Tekintettel arra, hogy a létrejött megbízási jogi képviseletre és okiratszerkesztésre is vonatkozott, így eljárás alá vont ügyvéd kötelessége volt ügyvédi megbízási szerződést készíteni, amely elmaradt. Ennek megfelelően megállapítható az Üttv. 29. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegése.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács azonban nem osztotta az Elsőfokú Fegyelmi Tanács álláspontját az Üttv. 52. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések megsértésével kapcsolatban.

Az Üttv. 52. § (2) bekezdése szerint: *„Az ügyvédi tevékenység gyakorlója köteles az ügyfelétől átvett vagy az ügyfelét megillető iratok átvételéről – az ügyfél kérésére – elismervényt adni. Az iratokat a megbízási teljesítése, illetve felmondása után – a (3) bekezdésben meghatározott kivétellel – az ügyvédi tevékenység gyakorlója az ügyfél kérésére köteles kiadni.”*

Az Üttv. ezen rendelkezése az iratok kiadásának kötelezettségét abban az esetben állapítja meg, amennyiben azt az ügyfél kéri. Az eljárásban nem merült fel olyan adat vagy tény, amely igazolná azt, hogy a bejelentő bármikor, bármilyen formában az iratok kiadását kérte az eljárás alá vont ügyvédtől. Az iratokból ugyanakkor egyértelműen megállapítható az, hogy a fegyelmi biztos megkeresésével a bejelentőt nyilatkoztattételre hívta fel annak vonatkozásában, hogy mikor és milyen iratokat kért az eljárás alá vont ügyvédtől, melyre a bejelentő semmilyen formában nem reagált. A bejelentő képviselőjét az Elsőfokú Fegyelmi Tanács két alkalommal idézte a fegyelmi tárgyalásra, amelyeken ez a kérdés szintén tisztázható lett volna, azonban a bejelentő képviselője a tárgyalásokon nem jelent meg.

A fentiek alapján nem állapítható meg az, hogy a bejelentő bármilyen formában, bármilyen irat kiadását kérte volna eljárás alá vont ügyvédtől, így ezzel kapcsolatban nincsen helye fegyelmi vétség megállapításának.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács az előző indokok alapján kizárólag az Üttv. 29. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegését tartotta megalapozottnak az Üttv. 52. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegésének megállapítását mellőzte.

A fellebbezésben az eljárás alá vont ügyvéd előadta, hogy az elsőfokú határozat a kiszabott szankció tekintetében nem tartalmaz részletes, világos indokolást, így nem állapítható meg, hogy a fegyelmi tanács mely konkrét tényadatok alapján hozta meg döntését. Álláspontja szerint a korábbi, rövid időn belül lezárult fegyelmi eljárás tényének kiemelése is szubjektív, amely nem szolgálhat súlyosító körülményként.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács álláspontja szerint az elsőfokú határozat a szükséges mértékben tartalmazza a döntés részletes indokolását a kiszabott szankció tekintetében. Az elsőfokú határozatban is hivatkozott Üttv. 109. § (1) bekezdése alapján *„A fegyelmi tanács a fegyelmi büntetést a fegyelmi vétség súlyára és ismétlődésére, valamint a fegyelmi vétséggel érintett ügy érdemére való kihatására tekintettel, az elkövetésre irányuló szándék vagy gondatlanság fokának megfelelően, az általa feltárt összes súlyosító és enyhítő körülmény figyelembevételével – ideértve azt is, ha az eljárás alá vont személy az általa okozott jogsérelmet elhárította, vagy a fegyelmi eljárás tárgyává tett cselekmény miatt vele szemben más jogkövetkezményt alkalmaztak –, mérlegelési jogkörében szabja ki.”*

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács feltárta az enyhítő és súlyosbító körülményeket, amelyeket mérlegelt és ennek megfelelően alakította ki az álláspontját. Az eljárás alá vont ügyvéd által konkrétan hivatkozott 16 hónap, mint viszonylag rövid időtartam megállapítása nem teszi visszaélésszerűvé az elvégzett mérlegelést.

A büntetéskiszabási szempontok körében a Másodfokú Fegyelmi Tanács egyetértett az Elsőfokú Fegyelmi Tanács által megállapított enyhítő és súlyosbító körülményekkel.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács az enyhítő és súlyosbító körülmények értékelését követően (figyelemmel arra, hogy az Üttv. 52. § (2) bekezdése tekintetében az eljárás alá vont ügyvéd fegyelmi felelőssége nem megállapítható) arra az álláspontra helyezkedett, hogy az Elsőfokú Fegyelmi Tanács által kiszabott 200.000,- Ft pénzbírság aránytalanul súlyos, emiatt annak összegét 100.000,- Ft összegre mérsékelte.

A kifejtettek alapján a Másodfokú Fegyelmi Tanács az elsőfokú fegyelmi határozatot az Fegyelmi Eljárási Szabályzat 35.2. pontja alapján a fellebbezési kérelem kereti között bírálta felül, és az Üttv. 138. § (1) bekezdés b) pontja alapján változtatta meg.

A másodfokú eljárásban felmerült költség az Üttv. 142.§ (2) bekezdés és a Fegyelmi Eljárási Szabályzat 40.2. c), valamint a 40.9 pontjain alapul.

A másodfokú határozat ellen a közigazgatási perekre vonatkozó szabályoknak megfelelő perindítás lehetőségét az Üttv. 139. § (1) bekezdése biztosítja (...)

Budapest, 2025.

Magyar Ügyvédi Kamara
Országos Fegyelmi Bizottság
Másodfokú Fegyelmi Tanácsa